

Marja van der Linden

Roman

*Andere
plannen*

Het leven is wat je gebeurt terwijl
je andere plannen maakt

ANDERE PLANNEN

Van Marja van der Linden verschenen bij
uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Loïs

Gescheiden wegen

Rotonde van het leven

Strepen op de weg

Marja van der Linden

Andere plannen

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401910163
ISBN e-book 9789401910170
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

‘Mam! Ma-am!’

Helma draaide zich wat geïrriteerd om, deed een stap naar achteren en keek vanuit de open keuken om het hoekje van de L-vormige woonkamer. ‘Ja, wat is er nou weer?’

Floor zat aan de salontafel met haar barbies te spelen. ‘Stefan zit te klieren, zeg jij er eens wat van!’

Helma zuchtte. ‘Kunnen jullie elkaar nu niet éven met rust laten? Je ziet toch dat ik bezig ben?’

‘Ja, maar hij zit me te pesten!’ klaagde Floor.

Helma keek haar zoon bestraffend aan. ‘Stefan?’

Stefan haalde zijn schouders op. ‘Ik verveel me.’

‘Nou, ga dan iets anders doen dan je zusje pesten. Kun je niet een poosje naar Eelco?’

‘Nee, Eelco is gisteren al met vakantie gegaan, dat had ik toch gezegd?’

‘O ja. Nou, ga dan...’

Een gesis deed haar weer abrupt omdraaien. De tomatensoep waar ze in had staan roeren, stroomde over de rand van de pan heen.

Ze stoomde naar het gasfornuis en hield nog net een lelijk woord binnen. Gelukkig had ze het benul om eerst twee pannenlappen te pakken voor ze de pan oppakte en hem op de pit erachter zette.

Ze slaakte een diepe zucht en staaarde naar de troep die het overkoken achtergelaten had. Daar was ze nog wel even mee bezig...

Gelukkig was de soep niet aangebrand, merkte ze toen ze weer even in de pan roerde, want de bodem voelde nog glad aan. Ze pakte uit een van de aanrechtkastjes een andere pan, goot de soep over en zette de vuile pan in de gootsteen. Zo, nu eerst dat gasstel maar eens schoonmaken, anders koekte het zo aan.

Wacht, dat kon ze Stefan mooi laten doen. Hij verveelde

zich toch zo? Uiteindelijk was het zijn schuld dat de soep overgekookt was.

Ze keek weer om het hoekje. ‘Stefan?’

De kamer was leeg. Blijkbaar hadden de kinderen een boze bui aan voelen komen en waren ze bij voorbaat al gevlucht. Zelfs de barbies waren verdwenen.

Ze zuchtte maar weer eens. Nou ja, dat kon er ook nog wel bij. Alsof ze het nog niet druk genoeg had met alle voorbereidingen voor de vakantie.

Terwijl ze een sopje maakte, gleden haar gedachten naar morgen. Dan gingen ze heerlijk met vakantie! Gelukkig zou ze de komende drie weken niet zo veel te poetsen hebben. Wat dat betreft was een eigen vouwwagen toch een stuk gemakkelijker dan een gehuurd vakantiehuisje. Daar bleef je in bezig, ’t waren uiteindelijk toch de spullen van een ander waar je tijdelijk gebruik van maakte. En in een vouwwagen was het ’s morgens een kwestie van de bedden opmaken, even een zachte bezem door de tent en klaar was Kees.

Nee, die vouwwagen was een prima aankoop gebleken. Hij was wel een flinke aanslag op hun spaargeld geweest, al was hij tweedehands, maar toen ze hem in de meivakantie uitgeprobeerd hadden, waren Bram en zij het helemaal met elkaar eens: ideaal! Hij stond in een mum van tijd op, had twee slaapcabines met een zitruimte ertussen, een apart keukenblok, een ruime voortent, en als het nodig was, bevond zich onder elke slaapcabine zelfs een onderslaapcabine voor Laura en Stefan. Al zouden ze daar vast niet willen slapen nu ze elk hun eigen tentje hadden. Het was zelfs de vraag hoe lang ze nog met hun ouders mee wilden op vakantie. Laura had het er al over gehad om dit jaar samen met haar twee hartsvriendinnen Sanne en Kim met vakantie te gaan. Maar daar had Bram een stokje voor gestoken: ‘Dat gebeurt voorlopig niet!’

Helma’s gedachten gingen verder terwijl haar handen druk bezig waren met het schoonmaakklusje.

Haar kinderen werden zo veel sneller volwassen dan zij vroeger. Laura was met haar veertien jaar al veel wijzer dan zichzelf op die leeftijd. Logisch, het was toen een andere tijd, en in de tijd waarin ze nu leefden was alles gericht op snel, snel, snel. De ontwikkelingen waren amper bij te benen, en wat vandaag ‘in’ was – of ‘vet cool’, of ‘hot’, of hoe dat tegenwoordig ook heette – was morgen alweer oud. Wie had, toen zijzelf veertien was, kunnen denken dat de kinderen van deze tijd bijna allemaal een mobieltje zouden hebben, het liefst nog het allernieuwste model, en dat je daarmee niet alleen kon bellen, maar ook foto’s maken, internetten, appen en facebooken – die woorden bestonden toen nog niet eens. Alhoewel, internet bestond toen waarschijnlijk al wel, maar had zijzelf toen al geweten wat dat was? Misschien Michel wel, haar jongere broer, die was gek op alles wat met computers te maken had. Die had toen hij een jaar of tien was van een oom een spelcomputer gekregen die nog werkte met cassettebandjes. Ze kon zich nog precies het piepende geluid herinneren als die computer een spel opstartte. En een van de eerste computers die haar vader aanschafte, had van die grote schijven, toe, hoe heetten die dingen ook alweer? O ja, floppy’s.

Als je tieners van deze tijd vroeg wat een floppy was, keken ze je vast met grote ogen aan. En als je peuters van nu een plaatje liet zien met daarop een telefoontoestel met een draaischijf, was het nog maar de vraag of ze dat zouden herkennen als een telefoon.

Intussen blonk het gasstel haar weer tegemoet en was haar boze bui gezakt. Ziezo, nu de soep weer opzetten, en deze keer wél haar aandacht erbij houden.

Een halfuurtje later was de soep klaar. Het was een stevige maaltijdsoep geworden, met stokbrood erbij was dat genoeg voor vanavond. Morgenavond zouden ze uit eten gaan, net als op de laatste dag van de vakantie, dat was inmiddels gewoonte geworden.

Ze draaide het gas uit en keek op de keukenklok. Kwart over vier. Nog net even tijd voor een kopje thee, over een halfuurtje zou Bram thuiskomen. O nee, hij zou vandaag wat later zijn omdat hij eerst nog bij zijn moeder langs zou gaan, die ook in Vlissingen woonde. Zij zou wel klagen: dan zag ze haar lieve zootje drie weken lang niet. En ze zát al zo vaak alleen...

Helma schonk heet water in een glas en hing daar een zakje groene thee in, waarmee ze zich op de bank installeerde. Haar gedachten gingen nu naar haar schoonmoeder. Helma bezocht haar trouw twee keer per week, meestal maandagavond en donderdagavond, en ze gingen er ook als gezin regelmatig zondags koffiedrinken na de kerk, maar Helma kreeg niet de indruk dat dat gewaardeerd werd, het was nooit genoeg. Steeds maar weer moest iedereen haar geklaag anhoren. Zoals vorige week donderdagavond. Diezelfde avond was er een ouder echtpaar van de kerk langsgekomen, en toch deed haar schoonmoeder ook tegen hen niets anders dan klagen dat ze zo vaak alleen zat. Helma had haar wel door elkaar willen rammelen en roepen: ‘Nu zijn wíj er toch, geniet daar dan van! Als u alleen maar klaagt, jaagt u de mensen juist bij u vandaan!’

En afgelopen maandagavond zat ze te mopperen dat haar nagels zo lang werden, en dat niemand eraan dacht om eens aan te bieden om die voor haar te knippen. ‘Van m’n linkerhand zou ik het wel zelf kunnen, maar van m’n rechterhand niet, en ik vind het zo’n raar gezicht als maar één hand nette nagels heeft.’

‘U kunt het toch gewoon vragen als dat nodig is?’ had Helma opgemerkt, terwijl ze al meteen opstond om het nagelschaartje uit het laatje van het dressoir te pakken, en daarna met de prullenbak bij de hand op een stoel voor haar schoonmoeder ging zitten.

Maar haar schoonmoeder mokte: ‘Dat moet ik niet hoeven vragen, dat kunnen de mensen toch ook zelf bedenken?’

Alsof ik hele dagen niks anders te doen heb dan mezelf af te vragen of de nagels van mijn schoonmoeder soms een knipbeurt nodig hebben, had Helma wat schamper gedacht terwijl ze een mooi boogje aan de nagels maakte, zoals haar schoonmoeder dat graag zag.

Bram kon zijn moeder veel beter verdragen. Maar ja, Bram kon geen kwaad bij haar doen, en tegen hem mopperde ze lang zo veel niet. Hij maakte haar aan het lachen, en dan lichtten haar anders zo triest kijkende ogen helemaal op.

Nou ja, moeder Scholten wás ook wel eenzaam, moest Helma toegeven. Bram, haar enige zoon, had een drukke baan naast zijn gezin, en weinig tijd om bij zijn moeder langs te gaan. Daarnaast woonde Dorien, haar enige dochter, nu alweer vijf jaar in Frankrijk, waar ze samen met haar tweede man Gilbert een camping runde in de Dordogne. En sinds vader Scholten, Helma's schoonvader, twee maanden na Doriens vertrek onverwacht overleden was, was moeder Scholtens wereldje wel heel klein geworden. Zelf had ze weinig kennissen, en haar huisje stond in een straat waar bijna alleen maar starterswoningen stonden, bewoond door jonge stellen die weer verhuisden zodra er kinderen kwamen. Als ze wat meer mensen van haar eigen leeftijd om haar heen zou hebben, had ze misschien wel wat meer aanspraak en zou ze zelf ook wat vaker bij een ander op bezoek kunnen gaan. Nu zat ze alleen maar te wachten tot de mensen bij haar op bezoek kwamen. Het enige waarvoor ze tegenwoordig nog de deur uit ging, was voor de boodschappen. Maar ook daar ging ze steeds meer tegenop zien. 'Ik ben al vijfenzeventig.'

Ook dat was erg veranderd ten opzichte van vroeger, dacht Helma. Toen haar eigen opa en oma tegen de zeventig liepen, hadden ze zich in laten schrijven in een verzorgingstehuis, en daar konden ze al binnen drie maanden terecht, ook al waren ze allebei nog zeer goed ter been. Maar vandaag de dag moesten bejaarden zo lang mogelijk zelfstandig blijven, ook al mankeerden ze van alles. Er was zelfs een vrouw van een-

ennegentig bij hen in de gemeente die geen indicatie kreeg voor een verzorgingstehuis, omdat ze daar 'te goed' voor was.

Helma's gedachten werden verstoord doordat er op het raam geklopt werd. Ze keek om: het was Jenny, de buurvrouw, die zo te zien net terugkwam van het boodschappen doen, ze had een grote tas aan haar fietsstuur hangen.

'Alles al ingepakt?' riep ze.

Helma stond snel op, zette haar theeglas op de tafel en liep naar de voordeur. 'Hoi, drink je even een bakkie thee mee?'

'Nou, eentje dan.' Jenny zette haar fiets tegen de muur, pakte de tas van het stuur en stapte naar binnen. De tas zette ze onder de kapstok.

'Earl grey, neem ik aan?' vroeg Helma terwijl ze naar de keuken liep.

'Uiteraard,' lachte Jenny. 'En, zin in de vakantie?'

'Nou!'

Het kwam er zo hartgrondig uit dat Jenny in de lach schoot. 'Is het zó erg?'

Helma kwam de kamer binnen met een theeglas voor Jenny en zette dat voor haar op de tafel. Daarna ging ze weer op haar plekje op de bank zitten.

'Vakantie zelf is heerlijk, hoor, maar al die voorbereidingen... Het komt toch allemaal op moeder neer. En ik vind het altijd zo moeilijk wat voor kleren we mee moeten nemen. We hopen natuurlijk op mooi shirtjes-en-korte-broekenweer, die doe je even in een sopje en dan zijn ze zo weer droog. Maar stel dat het regent, dan moet je toch voldoende en wat warmere kleding bij je hebben. De kinderen hadden zelf hun tassen ingepakt, maar die moest ik natuurlijk toch even nalopen om te kijken of ze niks vergeten hadden. Gelukkig had ik gisteren de boodschappen al gedaan, en ik heb vandaag nog een paar wassen gedraaid, dus er ligt voor jou straks alleen wat kleding van vandaag en de handdoeken en zo.' Zoals gewoonlijk zou Jenny de laatste was doen, zodat die niet lag

te stinken als ze over drie weken terug zouden komen. Helma deed hetzelfde als Jenny met haar man met vakantie ging, en ze zorgden ook voor elkaars post en planten.

‘En het adres en het telefoonnummer van de camping?’ vroeg Jenny.

Helma stond op, pakte een papier uit de la en gaf het aan Jenny. ‘Hier staat alles op, het is in de buurt van Bergerac. Ik heb ook het privénummer van Dorien erbij gezet, voor noodgevallen. Bram neemt z’n mobiel wel mee, maar ik heb gezegd dat hij die alleen maar ’s avonds tussen zes en zeven aan mag zetten, anders hangt zijn moeder de hele dag aan de telefoon.’

‘Leuk, dat jullie nu naar die camping van Brams zus gaan,’ zei Jenny. ‘Daar zijn jullie toch nog niet eerder geweest?’

‘Nee, tenminste, niet om te kamperen. We zijn er natuurlijk al wel een paar keer geweest, maar dan logeerden we bij Dorien in huis, en dat was nooit langer dan een paar dagen. Maar nu we een vouwwagen hebben, kunnen we daar mooi wat langer naartoe, en kunnen we ook wat meer van de omgeving zien.’

‘Ik ben benieuwd hoe zo’n kampeervakantie jullie kinderen bevalt. Tot nu toe gingen jullie toch altijd naar een bungalowpark? Daar is altijd veel meer te doen voor kinderen dan op een kleine camping,’ zei Jenny.

Helma knikte. ‘Ja, wij zijn daar ook benieuwd naar. De kinderen zelf trouwens ook. Floor zal zich wel vermaken, maar Laura ziet er best tegenop, die is net op een leeftijd dat ze... hoe zeggen ze dat ook alweer? “Te groot voor een servet maar te klein voor een tafellaken” of zoiets. Ze vroeg zich al af wat ze daar de hele dag moest gaan doen, en toen ik haar voorstelde om dan maar een paar boeken mee te nemen, keek ze me aan alsof ik haar een oneerbaar voorstel deed. Terwijl ik het op haar leeftijd heerlijk vond om tijdens de vakantie het ene na het andere boek te verslinden.’

‘En Stefan?’

‘Stefan was het liefst met Eelco meegegaan. Maar ja, die is met zijn ouders naar Florida, en dat was toch iets boven onze begroting.’

‘Tja, wie het breed heeft, laat het breed hangen,’ zei Jenny laconiek.

‘Zo is dat,’ beaamde Helma.

Jenny stond op. ‘Nou, ik ga maar weer. Goeie reis morgen, hopelijk is het niet al te druk op de wegen.’

‘Dat hopen wij ook. Daarom gaan we deze keer al op vrijdag weg, omdat het zaterdag “quatorze juillet” is. Gelukkig kon Bram een dagje eerder met de bouwvak.’

‘Hoe laat vertrekken jullie morgenochtend?’

‘De planning is kwart voor vier op en om halfvijf vertrekken. Het is ruim negenhonderd kilometer, dus als alles meezit kunnen we daar rond een uur of vijf, halfzes aankomen. Dan de vouwvagen opzetten en uitpakken, tentjes voor Laura en Stefan opzetten, eettentje opzoeken en vroeg naar bed. Voor zondagmorgen zijn we bij Dorien en Gilbert op de koffie uitgenodigd. De zaterdag is het meestal wisseldag, dus dan hebben ze het extra druk.’

‘Dat wordt dus vroeg naar bed vanavond,’ constateerde Jenny.

‘Ja. Hopelijk slaap ik een beetje, want vannacht heb ik amper een oog dichtgedaan, ik was in gedachten almaar bezig met pakken en bang dat ik iets zou vergeten. Ik ben zelfs vannacht nog naar beneden geweest om te kijken of de koelementen wel in de vriezer lagen.’

Jenny lachte. Ineens schrok ze. ‘Vriezer? O, ik ben helemaal vergeten dat ik ijsjes heb meegebracht uit de winkel. Die zijn nu misschien wel allemaal gesmolten!’ Ze haastte zich naar de gang en viste een doos ijsjes uit haar tas. Ze duwde op de doos en keek bedenkelijk. ‘Dat voelt wel heel zacht aan. Nou, ik ga ze gauw in de vriezer leggen, hopelijk valt de schade mee. Nou, dag hoor, nogmaals goeie vakantie.’ En weg was ze.

Toen Helma weer terugkwam in de kamer kwam Laura de achterdeur binnen.

‘Hoi.’

‘Hoi meis. Wat ben je vroeg? Was het gezellig bij Sanne?’

Laura liet zich op de bank vallen en pakte de afstandsbediening van de tv. ‘Gaat wel. Maar Sanne moest weg.’

Ze zapte wat heen en weer langs diverse zenders. ‘Wat eten we?’

‘Tomatengroentesoep, met stokbrood.’

‘Bluh,’ klonk het afkeurend. ‘En toe?’

‘Toe? O eh... nog niet over nagedacht. Er is nog wat vla, geloof ik.’

Laura keek Helma verwijtend aan, haar blik sprak boekdelen.

‘Ja, hoor es even,’ zei Helma geïrriteerd, ‘ik ben de hele dag bezig geweest met wassen en pakken en ervoor zorgen dat we morgen met vakantie kunnen, dus ik heb geen tijd gehad om een uitgebreide maaltijd klaar te maken. Morgenavond gaan we uit eten, dan kun je kiezen wat je zelf lekker vindt.’

Laura mompelde iets en keek weer naar de tv. ‘Hoe laat gaan we eten?’

‘Als papa thuiskomt, maar die zou eerst nog langs oma gaan.’

‘O.’ Ze zapte naar MTV en even later dreunde de popmuziek de kamer in.

‘Kan het wat zachter?’ vroeg Helma op scherpe toon.

Laura trok een gezicht, maar draaide het geluid naar een acceptabeler niveau.

Helma hoorde gestommel op de trap. Even later kwam Stefan de kamer binnen. Blijkbaar was hij boven op zijn kamer geweest, en had het geluid van de televisie aangekondigd dat zijn zus weer thuis was. Hij ging ook voor de tv zitten.

‘Waar is Floor?’ vroeg Helma.

Stefan haalde zijn schouders op. ‘Kweenie. Bij die nieuwe mensen, geloof ik.’

Aan de overkant aan het eind van de straat waren deze week nieuwe mensen komen wonen die een meisje van Floors leeftijd hadden. Helma had nog geen kennis met hen gemaakt, maar Floor had al met het meisje staan praten, zij legde altijd makkelijk contact. Helma had van Floor begrepen dat het meisje Fien heette en dat zij na de vakantie bij Floor in de klas zou komen. Helma had geen idee of het kind broertjes of zusjes had.

Even fronste ze haar wenkbrauwen. Ze had liever niet dat Floor bij iemand speelde die zij nog niet kende.

Ze keek op haar horloge. Tien over vijf. Moeder Scholten zou Bram wel zo lang mogelijk bij zich willen houden, zeker omdat zijzelf vanavond niet langs zou gaan, dus Bram was vast niet voor zes uur thuis. Ze besloot Floor te gaan halen als ze er om kwart voor zes nog niet was.

Ze dekte alvast de tafel, keek in de koelkast wat er nog aan toetjes stond – dat viel mee, een heel pak yoghurt en een half pak gele vla, ze zou wel weer eens zo’n ouderwetse vlaflip kunnen maken – en liep een beetje te keutelen tot kwart voor zes. Toen vertrok ze naar de overkant en belde bij het bewuste huis aan.

Een jonge vrouw deed open.

‘Is Floor hier?’ vroeg Helma. ‘Ik ben haar moeder, we gaan zo eten.’

De vrouw knikte. ‘Ja, Floor is hier, ze is met Fien aan het spelen.’ Ze stak haar hand uit en zei: ‘Hallo, ik ben Kirsten, de moeder van Fien.’

Helma drukte de hand. ‘Hoi, ik ben Helma Scholten.’

‘Ik zal de meisjes even roepen, ze zijn in de tuin aan het schommelen,’ zei Kirsten. Ze liet de deur openstaan en liep naar achteren.

Helma keek lichtelijk nieuwsgierig de gang in. Die stond nog vol met opgestapelde dozen.

Toen Kirsten terugkwam met Floor en een spichtig meisje met onvoorstelbaar grote ogen en vlasblonde haren die in twee grappige staartjes gebonden waren, zei Helma: ‘Altijd een hele drukte, hè, verhuizen.’

‘Nou!’ beaamde Kirsten. ‘Je komt altijd spullen tegen waarvan je niet meer wist dat je ze had, en waarbij je je afvraagt waarom je ze nog steeds bewaard hebt. Maar het ergste heb ik gehad. Je moet volgende week, als ik aan kant ben, maar eens om de koffie komen.’

‘Dat zal niet gaan,’ lachte Helma. ‘Morgenvroeg vertrekken we voor drie weken naar Frankrijk.’

‘Dat lijkt me heerlijk,’ zei Kirsten, ‘maar helaas, voor ons zit er voorlopig geen vakantie in. Nou ja, dan kom je daarna maar om de koffie, dan ben ik zéker aan kant.’

‘Afgesproken,’ zei Helma. Ze stak haar hand uit naar Floor. ‘Ga je mee? Papa zal zo wel thuiskomen.’

‘Daar is papa al,’ wees Floor. Bram stapte net uit zijn auto.

Floor wipte naar buiten. ‘Bedankt voor het spelen,’ zei ze. Toen keek ze verschrikt. ‘O, mijn barbies!’

‘Die liggen nog in de kamer,’ zei Fien. ‘Ik pak ze wel.’ Ze rende naar de kamer en kwam even later terug met een handvol barbies. ‘Alsjeblieft.’

‘Bedankt.’

‘Fijne vakantie!’ riep Kirsten hen na toen Helma en Floor weer terugliepen naar huis.

‘Dank je! Dat zal wel lukken,’ riep Helma terug.

Bram stond hen bij de voordeur op te wachten. Hij kuste Helma en zei toen: ‘Zal ik nu de vouwwagen ophalen, of is het eten al klaar?’ De vouwwagen stond gestald bij een boer in Ritthem.

‘De soep is al klaar, ik moet alleen het stokbrood nog afbakken,’ zei Helma, ‘dus laten we eerst maar gaan eten.’ Ze stapte achter hem naar binnen. ‘Hoe was het bij ma?’

‘Goed hoor,’ zei hij. ‘Je moet de groeten hebben.’

Even later zaten ze met z’n allen te smikkelen van de soep,

die dit keer wel erg lekker smaakte.

‘Goed gelukt, schat,’ zei Bram, en hij schepte zijn bord nog een keer vol.

Helma gniffelde. Het had maar een haartje gescheeld of de soep had aangebrand gemaakt, maar dat hield ze maar voor zich.

Na het eten ging Bram samen met Stefan de vouwwagen ophalen. Morgenochtend zouden ze in alle vroegte hun bagage in de achterbak van hun Ford Mondeo laden, Helma durfde dat niet vanavond al te doen. ‘Je hoort tegenwoordig zo veel verhalen over inbrekers.’

Die avond stuurden ze de kinderen vroeg naar bed, al mopperde Laura dat ze dan vanavond haar favoriete tv-programma miste.

‘Dat mis je de komende drie weken ook, dan kijk je dat na de vakantie maar terug op *Uitzending gemist*,’ zei Bram. ‘Hup, naar boven.’

Helma las Floor nog een hoofdstuk voor uit *Alleen op de wereld*. Dat was vroeger altijd haar favoriete boek geweest, ze had het minstens zes keer gelezen. Floor kon natuurlijk al zelf lezen, maar ze vond het nog steeds heerlijk om voorgelezen te worden.

‘Dat boek gaat toch ook mee op vakantie, hè?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk!’ zei Helma. ‘Ik stop het meteen bij jouw spullen, zie je wel?’ en ze stopte het boek in de tas van Floor die al klaarstond.

Niet lang daarna gingen ze zelf ook naar bed. Bram zette de wekker op halfvier en gaf Helma een kus.

‘Welterusten, schat.’

‘Ja, jij ook welterusten.’

Even later was iedereen in huize Scholten in diepe rust.

*Van de ene dag op de andere
is het leven zoals ze dat kenden,
verleden tijd*

‘**H**et leven is wat je gebeurt terwijl je andere plannen maakt.’ Hoe waar dit is, ondervindt Helma als van de ene dag op de andere haar leven overhoopgegooid wordt. Ze dacht het goed voor elkaar te hebben: een liefhebbende echtgenoot (weliswaar met twee linkerhanden), drie gezonde kinderen (die ze ook weleens achter het behang zou willen plakken) en een mooi huis. Dan gebeurt er iets wat het leven zoals ze dat kenden, op zijn kop zet. Ze moeten hun plannen bijstellen en leren roeien met de riemen die ze hebben. Maar dat valt niet mee, zeker niet met een stel pubers.

Marja van der Linden is terug van weg geweest. *Andere plannen* gaat over hoe het leven je soms overvalt, maar ook over hoe vervelende gebeurtenissen een onverwacht positieve uitkomst kunnen hebben.

ISBN 978 94 0191 016 3 NUR 344

9 789401 910163

www.romanserie.nl

Z&K